

[Undervisningsministeren.]

gramudvalgets opgave i hovedsagen bestå i en gennemgang og kritik af de af programledelsen udarbejdede forslag til programmer samt en fastlægnings af de for programmerne i almindelighed gældende principper, alt under ansvar over for radiatorådet, som i alle forhold er højeste myndighed. I øvrigt vil både forretningsordenen og de særlige instrukser for radioens direktør og afdelingschefer være til rådighed for udvalget. Det er dog naturligvis ikke uvæsentligt, hvad der står i disse vedtægter, og det er i høj grad et forhold, man må tale om under sagens videre gang gennem tinget.

Endelig blev der af nogle af de ærede ordførere rejst tvivl om, hvorvidt det er det rette tidspunkt nu at gennemføre en ændring af radioloven, en ændring, hvorved radio og fjernsyn forbliver under samme administrative ledelse. Dette spørgsmål er meget forståeligt blevet rejst og vil med rimelighed kunne drøftes videre i udvalget. Jeg ser sådan på det, at det i en overgangsperiode har været naturligt, at radioen varetog også fjernsynets øverste ledelse. Men det er forståeligt, at der med den eksplosionsagtige udvikling, fjernsynet er inde i, melder sig ønsker om større selvstændighed. Det er dog et spørgsmål, om tiden er inde nu, eller om ikke man nøjere må overveje det og vente, til vi har fået større overblik over fjernsynets udvikling. Men som sagt, jeg forstår meget vel, at spørgsmålet er rejst, og jeg er også på dette område villig til at drøfte tingene med udvalget.

Radioen er i dag en af de største kulturelle faktorer i vort samfund med budskab til hele folket. Den er et følsomt instrument, der for at kunne løse sin opgave forudsætter stor frihed for de enkelte, der tilrettelægger udsendelserne. Som jeg har sagt tidligere: radioen skal ikke være neutral i den forstand, at den skal være farveløs og uden spænding og indhold; den skal være inspirerende og oplysende, men den skal først og fremmest, når den er en statsradiofoni, vise ligelighed over for borgerne, over for

anskuelser og synspunkter, som råder i befolkningen. Når vi ønsker at opretholde statsmonopolet — og det er jeg tilhænger af — pålægges der herved folketinget et særligt ansvar, og folketingets muligheder for at bevare sin indflydelse vil afhænge af, om opgaven bliver varetaget på en sådan måde, at befolkningen godkender og anerkender radiofonien og fjernsynet som kulturbærere af betydning for vort demokratiske samfunds sunde udvikling.

Jeg håber på et godt resultat af de videre drøftelser her i tinget og kan tilsige min medvirken til, at dette kan opnås.

Nina Andersen: Når man tænker tilbage på ordførertalerne i går, er det jo rigtigt, som den højtærede undervisningsminister just har sagt, at der i store træk var enighed om hovedprincipperne i det fremsatte lovforslag. Der blev dog på enkelte punkter indtaget særstillinger. Det drejer sig navnlig om to. Det ene var spørgsmålet om Danmarks radios eneret til radiospredning, idet der fra to sider blev udtrykt ønske om, at der blev skabt mulighed for, at også det private initiativ her kunne gøre sig gældende. Jeg vil imidlertid sige, at de synspunkter, der blev ført i marken herfor, ikke var sådan, at de kan overbevise mig. F. eks. havde det ærede medlem hr. Hartling just holdt et langt anførende om, hvorledes der ikke måtte plejes særinteresser i radioen, men mig forekommer det, at der netop ved en privat radio vil kunne plejes sådanne særinteresser, og at de vil kunne plejes, alene fordi der er nogen, der har penge nok til at kunne pleje dem — altså en fuldkommen forrykning af det, vi betragter som lighed i dette land.

Det ærede medlem fru Hanne Budtz gik imod reklame i statsradioen, noget, jeg er fuldkommen enig med det ærede medlem i, ligesom jeg er glad for, at der var almindelig enighed her om dette problem. Det ærede medlem motiverede dette bl. a. med, at det ville have indflydelse på udsendelsernes kvalitet, om man havde en sådan